

امین کاکادزفولی^۱، محمد رحیمی^۲، انیس کاکادزفولی^۳

^۱دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه شهید باهنر کرمان، ایران

^۲استادیار جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه شهید باهنر کرمان، ایران

^۳دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی روستایی، دانشگاه شهید چمران اهواز، ایران

چکیده

هدف از انجام این پژوهش بررسی درجه توسعه یافتگی مناطق روستایی استان خوزستان بر اساس سالنامه آماری ۱۳۹۰ می‌باشد. بر همین اساس ۱۶ متغیر در ۴ گروه شاخص‌های، رفاهی-زیر بنایی، فرهنگی-اجتماعی، بهداشتی-درمانی، اقتصادی، تعریف و به روش تاکسونومی عددی مورد تحلیل قرار گرفته است. روش تحقیق در این پژوهش توصیفی-تحلیلی است و جامعه آماری آن را روستاهای استان خوزستان تشکیل می‌دهد. در ابتدا با مطالعه کتابخانه‌ای، به تعیین شاخص‌های توسعه یافتگی پرداخته شده و پس از آن داده‌های مورد نیاز از سالنامه‌های آماری مربوط به نتایج سرشماری عمومی نفوس و مسکن استخراج گردید. برای تعیین درجه توسعه یافتگی مناطق، در این پژوهش از روش تاکسونومی عددی استفاده شده است. نتایج حاصل بیانگر آن است مناطق روستایی شهرستان‌های بهبهان، و هندیجان جزء پیشرفته‌ترین مناطق روستایی استان خوزستان و مناطق روستایی شهرستان‌های لالی و ایذه جزء کم توسعه یافته‌ترین مناطق روستایی و بقیه مناطق روستایی در حال توسعه تلقی می‌شوند.

کلید واژه‌ها: توسعه روستایی، تاکسونومی عددی، شاخص‌های توسعه، خوزستان